

Licence

Adrian systematicky šmejdlil po lékařském pokoji, hledaje, co by tak ještě mohlo být jeho.

„Tohle repetitorium,“ ukázala Monica. Krčila se v prosezeném křesle jako myška, která právě zjistila, že nasazovala život pro plastickou náhražku sýra s umělou vůní. Vzdal to. Zklamal. Odchází...

„Nech si ho,“ řekl. „Mně už nebude k ničemu.“

„Co budeš dělat?“

Skládal věci do úhledného balíčku. „Kšeftovat,“ odpověděl. „Prací se dneska neuživíš.“

„Zkus erotický prádlo,“ poradila mu trpce. „Máš na to vizáž.“

Pohlédl na tenkou knížku, kterou se právě chystal přidat k balíčku. „Nechám ti taky anekdoty. Budete je potřebovat.“

Monica se decentně vysmrkala, nějak se člověk přebytečných slz zbavit musí. Sáhla po zbrusu nové spirále s držátkem z modrého izolovaného drátu. Mávla s ní, narudlá měď se zaleskla. „Co uklízečka, náš srovnávací vzorek?“ Šlo o Adrianovu sousedku a její plat – jejich malá soukromá sázka.

„Už půl roku bere víc než já.“ Stiskl rty. „Nechtěl jsem ti to říkat. A taky jsem nechtěl pryč, kvůli tobě, kvůli pacientům...“

„Co chceš, jsme perspektivní. Velký šaman Stříbrný Medvěd nás vyškolí...“

Sklonil se a políbil ji. Neřekl už nic o tom, že nedokáže klesnout tak hluboko. To prohlásil včera, přede všemi, když primář citoval z ředitelského příkazu statistiku úspěšnosti lékařů a léčitelů. Na procenta to vycházelo stejně. A to prosím pracovali s údaji z doby, kdy ještě První zdravotní pojišťovna dávala paušál na nejlevnější léky, vyjmenované v Zeleném listu. List byl před měsícem zrušen. Zlé jazyky šeptaly cosi o nezdařené transakci s parcelami na bývalé indiánské půdě, do níž byli zapleteni šéfové pojišťovny i okresní nemocnice.

Do pokoje vtrhla Xinja. „Dělej, Silver už je tady!“ houkla. Spatřila Adriana. „Neměl jsi už dávno vypadnout?“ Xinja mívala problémy s diagnózami, výběrem léků i dávkováním, přístroje ji obvykle neposlušely, a tak v nástupu alternativních metod s využitím spirál a virgulí všeobecně viděla svou velkou příležitost. Adrian ji odjakživa popuzoval rozsahem svých znalostí a vlídným pochopením pro její drobné nedostatky.

„Tak hodně úspěchů!“ popřál jim oběma a Xinje speciálně: „Uvidíš, že být dobrým šarlatánem není tak snadné!“

...

Pacientům nebolestivá léčba spirálami vyhovovala. Lékaři se pod vedením Stříbrného Medvěda zlepšovali a na ladné pohyby jejich rukou při léčení bylo radost pohledět. Lidé kupodivu velmi dobře chápali, když se s nimi pohovořilo o očištění těla od škodlivých vlivů, neutralizaci zkrfžených polí podzemních zlomů, sladění organismu s rytmem přírodních cyklů, rostlinném proudění ve smyslu kladném (březová virgule, s tou bravurně mávala Xinja) i záporném (stříbrná spirála zasazená v černém dubu, dřevo řezáno výhradně proti směru růstu, její působení mělo tlumit veškerá nežádoucí bujení), o kúře vodou polarizovanou ve včelíně a dalších nových postupech.

Obzvlášť vnímaví členové zdravotnického personálu se brzy naučili vplétat do řeči indiánské výrazy. Tedy, že jsou indiánské, to si mysleli oni.

„Nepůjčil byste mi ten svůj mejkap?“ požádala jednou Monica velkého šamana. „Učešu si cop jako vy, strčím si za ucho pírkó z naší anduly... To určitě posílí mé léčebné úspěchy.“

Silver se neurazil. „Nepotřebujete rekvizity, vy ne.“ Vzdychl. „Ale ostatní... škoda mluvit. Nebo velká sranda, záleží jak na to hledíte... Směl bych vás pozvat do své dílny?“

„A co tam?“ zeptala se ostražitě. Koneckonců Silver nebyl žádný stařec, a ona se taky ještě necítila úplně na odpis.

„Žádný sex,“ slíbil. „Žádné nebezpečí pro vás.“

...

Dílna připomínala specializované vetešnictví se zaměřením na indiánský folklór. Amulety, pokrývky, výšivky, luky i tomahavky, hadí kůže, vycpané sovy, svitky pokreslené obrázkovým písmem, všeho, co hrdlo ráčí. Výběr spirálek a virgulí na hledání pramenů. U stropu visí svazky bylin, v koutě se rýsuje destilační aparatura.

„Voloviny,“ mávl rukou Silver. „Atrakce.“ Odhrnul tkaný závěs a vedl Monicu po schodech dolů. „Žádná elektřina,“ zdůraznil, zapaluje svíčku. „Moje malá svatyně mimo všechny geopatogenní zóny, prameny i kanalizaci. Absolutně klidné místo. Taky jsem ji izoloval hliníkovou fólií proti radonu.“

Na stole, krychli sbité z hrubých fošen, ležela miska podobná polovině skořápky kokosového ořechu. Monica si ji prohlédla. Na pohled hladká, ale prsty rozeznávají cosi jako slepečké písmo. „Nečitelné,“ vzdychla a položila misku zpátky. Silver do ní nalil trochu vody ze džbánu, do vody položil žlutou kopretinu. Z police za sebou vzal stejnou misku. Přiklopil ji na první, zašrouboval. Má to závit, podivila se Monica. Vůbec jsem si nevšimla.

Silver zvedl kouli, složenou ze dvou misek, a přitiskl si ji ke hrudi. Po chvíli ji postavil zase na stůl. „Otevřete to.“

Lístky z kopretiny opadaly, plavaly na hladině každý zvlášť. „Teď vy,“ řekl Silver Monice. Poslušně zašroubovala uzávěr a napodobila jeho gesto s přiložením koule k srdci. Silver jí kouli vzal a otevřel. Okvětí lístky se vrátily na své místo, kopretina byla neporušená.

„Zhypnotizoval jste mě, nebo co?“ vyjekla Monica. To jako měl být test, nebo co?

„Nejste hypnabilní,“ odsekl. „Máte nadání, na rozdíl od mladé kolegyně, která na pokojích akorát baletí... Pojdte. Zbavíme prokletí ty pozemky.“

„Jaké pozemky, sakra? Jaké prokletí?“

„Musela jste to slyšet. Patří vašim šéfům z pojišťovny, chtěli tam stavět novou nemocnici, ale všechno se jim hatí, panely se rozpadají, motory chcípají, zadírají se píсты a kladky, v kuličkových ložiscích najdete krychličky, jo, a taky tam straší... Asi duchové pacientů. To nic, dáme to do pořádku, vy a já.“ Zasmál se. „To bude poslední, co pro ty chamtivce udělám.“

...

Adrian zpomalil a jel těsně podél chodníku. Xinja dělala, že ho nevidí. Nojo. Kdybych měl Rolls Royce a ne ošoupanou motorku... „Xinjo! Nevíš, kde je Monica?“

Zastavila se. Těšilo ji, že mu může sdělit nepříjemnou zprávu. Tedy doufala, že nepříjemnou. „Má rande se Silverem. Šaman povídal, že s její pomocí odekleje nějaký pole. Možná potřebuje lidskou obět,“ uchichtla se. Vzápětí se lekla, jak Adrian přidal plyn. Motorka zařvala, postavila se na zadní, ale rychle se zase umoudřila a dala se zkrotit. Bývalý kolega zmizel v oblaku prachu.

Dlouho nepršelo, prach byl všude a viditelnost na silnicích mizerná. Z vedlejší cesty se vyřítila farmářská dodávka. Adrian strhl řídítka, chlapík v autě volant, ale nestačilo to. *Ty si pomáčkáš jenom plechy*, pomyslel si Adrian v okamžiku nárazu. A víc už nic.

...

Monica skepticky sledovala magické obrazce, vznikající na zemi pod zkušenou Silverovou rukou. Podle jeho pokynů se pak chopila barevných kříd a vybarvovala prázdné plošky mezi vyrytými zakroucenými čarami. Výběr barev šaman nechal na ní. „Perfektní,“ pochválil ji, když byli hotovi a stáli na nepokresleném kousku uprostřed nepravidelného oválu. Vytáhl svitek, který vypadal na skutečný pergamen, a podal jí plochý bubínek. „Budeš bubnovat a opakovat po mně,“ přikázal.

„Je to *indiánsky*?“

„Co já vím... Stejně nejsem žádný Indián. Znáám jenom smysl té formule.“

„Jak mám stihnout bubnovat a mluvit?“

„Takhle.“ Předvedl jí, co má dělat s prsty a dlaní. Potom začal zpěvavě předcítat. Vyslovoval zřetelně, s opakováním neměla problémy. Napůl čekala, že se zvedne vítr, nebe se černě zatáhne a v dálce zahřmí. Místo toho se udělalo ticho, oblaka na nebi ozářilo slunce a z luk a polí pod holým vrškem, kde stáli, se začala zvedat namodralá mlha. Její pramínky

se stáčely a vytvářely neurčité obrysy postav. Postavy se blížily ke dvojici na kopci a postupně se jim skládaly k nohám. Monica jen zírala a vůbec nepostřehla, jak sama od sebe zrychluje rytmus a její opakování šamanových slov se stává skandovaným pozpěvováním.

Dočetli, vlastně dozpívali. Stáli po kolena v modrém oparu. Monica necítila chlad ani horko, ale viděla, jak mlha vsakuje do ní i do Silvera. Bála se pohnout, aby ten děj nenarušila. Bylo to docela fajn. Co ze mě teď bude? Krotitelka přízraků? Přitiskla si bubínek k boku. Poslední pramínek se jí ovinul kolem lýtek a vsákl do jejích džínů. Zamžikala.

Náhle se jí před očima objevilo něco, co se odehrálo kdovíkolik kilometrů daleko. „Adrian!“ vykřikla.

Silver bez váhání přeskočil kruh, jehož křídové barvy už téměř vybledly, roztlačil z kopce svůj obstarožní vůz. Motor kašlavě naskočil, Silver přibrzdil, Monica se vrhla na sedadlo. Maximální rychlost toho veterána byla přesně to, co silnička snesla.

Na místě nehody zůstalo pomačkané auto, zdemolovaná motorka a krvavé fleky. „Do špitálu,“ vyhrkla Monica.

•••

Ztrácel se a zase objevoval. Věděl, že ho bývalí kolegové vytrvale přivádějí k životu za pomoci utajených zbytků léků a infuzí a utajených, opotřebovaných přístrojů. Nebude to k ničemu. Sakra, kde je ta pověstná studna, ten kužel světla, ta nádherná louka, kde na mě čekají všichni, které jsem měl rád! Nemám snad právo užít si svou smrt tak, jak jí líčí kdekdo z těch úspěšně zresuscitovaných, pokud jim tedy zbylo dost mozkových buněk, aby byli schopni mluvit?

Něco skončilo. Vzdali to? Houbeles. Uvědomil si, že je naživu. Dostavila se bolest. Analgetika jsou zrušena, použijte spirály, vzpomněl si. Bolest sílila. Radši abych snad umřel.

Kdesi se rozlétl dveře. Dotkly se ho ruce, které dobře znal. Bolest se váhavě rozplynula. „Ještě,“ řekl mužský hlas. „Zvládneš to. Funguje to, jen se koukni!“

Monica cítila, vlastně skoro viděla skrz obvazy, jak se rány pod jejíma rukama zatahují a kvapem hojí. Narovнала se. Silver jí s potouchlým úsměvem podal spirálu. Naučeným pohybem obkroužila Adrianovu hlavu. Kdovíproč jí to připadalo namáhavé... Uf.

Adrian si protřel oči. Mrak, který mu bránil ve výhledu i myšlení, byl pryč. Monica stála nad ním a tvářila se, jako by věděla něco, co on neví. A byl tam ten šaman, její kolega šaman.

„Vlastně můžeme odsud vypadnout,“ prohlásil Silver. „Mám dole auto.“ Ohledně toho *auta* trochu přeháněl.

•••

Inspekce První zdravotní pojišťovny, lidově zvaná Mlátička, navštívila Silverův dům brzy po tom, co Adrian nahrubo dokončil přístavbu v patře. Moničina nová živnost vyžadovala víc prostoru a on se u ní s potěšením nechal zaměstnat.

„Svévolně jste přerušil spolupráci s okresní nemocnicí,“ obvinil Silvera svalnatý úředník. „Takže jsme vám zrušili léčitelskou licenci, už před měsícem, a přesto stále provozujete živnost!“

„Jsem na odpočinku,“ pravil Silver klidně. Na schodech z patra se objevil Adrian v montérkách a s velkým kladivem v ruce. Slušně pozdravil a se zájmem čekal na další prohlášení inspektorů, poklepáváje si kladivem do dlaně.

Z dílny vyšla Monica v barevném hávu a čelence. „Mám povolení okresního úřadu i živnostenský list,“ prohlásila. „Ale úplně mimo váš obor, pánové.“

„Provozujete léčitelství!“ houkl svalnatý úředník. „Podle posledního vládního nařízení spadá alternativní medicína pod naši pravomoc!“

„Na mém povolení není zmínka o léčitelství,“ řekla Monica. „Jedná se o živnost čarodějky. Troufáte si udělovat licence i v oboru magie?“

Silver si odkašlal. „Mimochodem, připomeňte svým šéfům, že nám dluží hromadu peněz za sejmutí kletby z jejich pozemků. Nerad bych jim dělal potíže, ale to víte, už se mi nabídla firma Pres, jistě je znáte. Berou jen dvacet procent, to ujde, nemyslíte?“ ■